

Василь
Кожелянко

ДЕФЛЯНД

 Кальварія

*Події, описані в цій книжці, ніколи й ніде не відбувалися.
Усі збіги географічних назв, назв часописів, власних імен
і характерів є абсолютно випадковими*

ДЕФІЛЯДА В МОСКВІ

5

КОНОТОП

127

ЛЮДИНЕЦЬ ПАНА БОГА

225

Василь Кожелянко

ДЕФІЛЯДА

ББК 84,4 УКР 6-44

К 58

Василь КОЖЕЛЯНКО

ДЕФЛІАДА

Романи

До книжки увійшли три найкращі романи Кожелянка у жанрі альтернативної історії.

Автор ретельно виписав майже потворні, а тому — анекдотичні машкари сучасної української міфології, використав майже усі бридотні до нав'язливості штампи «ментальних технологій» наявних в Україні друкованих засобів масової інформації, вибирав усі елементи національно-значущих чеснот народів, які тісно населяють «неньку», і після такої героїчної дослідницької праці любесенько, «на повну катушку» з усього назбираного мотлоху познуцався.

Розкішна інтелектуальна забава для тих, хто має почуття гумору.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, translated, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means (electronic, mechanical, photocopying or otherwise) without the prior consent in written of **Calvaria Publishing House**.

Calvaria Publishing House, P. O. Box 328, UA-79000 Lviv, Ukraine

E-mail: anetta@calvaria.org

Усі права застережені. Жодну частину цього видання не можна відтворювати, перекладати, зберігати в пошукових системах або переказувати у будь-якій формі та будь-яким засобом (електронним, механічним, фотокопіюванням або іншим) без попередньої письмової згоди на це **ТОВ «Кальварія»**.

ТОВ «Кальварія», а/с 328, 79000, Львів, Україна

E-mail: anetta@calvaria.org

ISBN 978-966-663-219-0

© Василь Кожелянко, тексти, 1998–2001, 2007

© «Кальварія», 2000, 2001, 2007

**ДЕФІЛЯДА
В
МОСКВІ**

I. Герой приїхав

В ранці першого листопада 1941 року львівський потяг поволі наближався до чернівецького двірця. Командир розвідувальної чоти першого куреня бригади спеціального призначення Українського війська хорунжий Дмитро Левицький дивився у вагонне вікно на силуети Чернівців, що виринали з ще нехолодного сивуватого туману. Три роки його товкла доля, і не був він дома. Три роки минуло від того теж осіннього, але холодного і мокрого вечора, коли агенти сигуранци вдерлись до помешкання, де відбувалось ексклюзивне зібрання проводу студентського осередку ОУН. Шандарі та агенти в цивільному фахово крутили хлопцям руки, одягали бранзулетки, били під дих і звично бубоніли стандартне румунське «футуз кручя...»

Пов'язали Ореста Митківського, Теодора Савчука, Іларія Забродського, Василя Безверхого, його найближчих приятелів, студентів, як і він, Чернівецького університету. І сидіти би Дмитрові Левицькому разом з ними в Дофтани, якби не знання джіу-джітсу, не чорноземна фізична сила та бельгійський бравнінг, виданий йому напередодні самим Зубром, близьким соратником Степана Бандери. Дмитрові ковальські кулаки, з яких часом кепкували його дуже інтелігентні товариші, три кулі з бравнінга — одна в люстру пана Купчанки, господаря конспіративного помешкання, і дві — в тілеса секретних агентів, а також довгі і прудкі ноги проклали йому шлях мимо румунської тюрми.

Якийсь час Левицький переховувався в родині у Великому Кучурові, а згодом у селянському вбранні разом з газдами з Кам'яної, які їхали в гори палити вугілля, на фірі перебрався у Вижницю. А вже там місцеві контрабандисти за срібний швейцарський дзигарок переправили його на польський бік.

Румунська влада довго цвікала в очі батькові, старому докторові Теофілеві Левицькому, але заарештувати не наважились, — мусили рахуватись з міжнародною опінією: чернівецького психіатра сам Зигмунд Фройд шанував за постійне полемізування з психоаналізом на сторінках спеціальних журналів. А більше в Дмитра нікого не було, якщо, звичайно, не рахувати Генцю. Чи є вона в Чернівцях? Чи вар'юватий таточко разом з верескливою мамочкою не переправили її у Відень, як збирались ще тоді, у 1938 році? Дуже кароока Генця Мангерівна таки попила тоді його кривці, казала, аби перейшов тоді у її політичну віру, аби запустив бакенбарди, як у Жоржика Цімермана, й зачісувався би не на лівий, а на правий проділ, бо так, мовляв, він схожий на німецького канцлера. Але ж Дмитро саме тому й носив коротенькі вусики і зачісувався навскіс, аби бути схожим на свого неперевершеного кумира — великого фірера німецького народу Адольфа Гітлера. Вона цього не розуміла, бо поглядала на схід, за Дністер, і він мав підозру, що цимбрувала із запільними комсомолістами. Час їх розсудив. Де тепер її большевики? Агонізують за Уралом. На його таки вийшло. Через шість днів у поверженій Москві, на їх Красній площі, сам фірер Адольф Алоїзович і вожді країн — союзниць Райху прийматимуть дефіляду звитяжних армій. День обрано неспроста: 7 листопада большевики шанували як день свого приходу до влади в 1917 році. На трибуні мавзолею першого большевицького прем'єра, мумія якого за наказом фірера похована десь у Петербурзі (Адольф Великий боявся непохованих трупів), стоятимуть великі люди, юберменші Європи, конструктори нового порядку: Адольф Гітлер, дуче Муссоліні, маршал Антонеску, адмірал Горті і ще з десяток керівників держав Антикомінтернівського пакту. А головне не те, що еспанський вождь Франко буде обійматися з імператором Японії на тлі храму Василя Блаженного, найважливіше для Дмитра і, як він гадає, — для України, буде те, що на мавзолеї рівний серед рівних, легітимно і повноправно буде стояти вождь Української держави — Степан Бандера.

По площі першими продефілюють, звичайно, німецькі вояки: батальйон СС, батальйон вермахту, потім люфтваффе і моряки. А за німцями — другими — не третіми і не якимись там четвертими,

таки — другими, підуть українці. У першому курені з чорними петлицями військ спеціального призначення і срібними аксельбантами промарширує і він, хорунжий Дмитро Левицький. Вже за ними підуть італійці, румуни, мадяри і решта союзників. А другі — українці! Бо яким би не був самовпевненим і націоналістичним фірер Адольф, а розумів, що без мільйонного Українського Війська, чиї полки першими ввірвались в Москву, ще невідомо би чим закінчилась виправа на Схід.

А поки що Дмитро Левицький їде на один день до Чернівців, аби побачити батька і Генцю, якщо вдасться.

Чернівці нагадували зоопарк, в якому служники повідчиняли всі клітки і пішли собі геть. Румуни передавали владу українцям. Виліз їм боком 1918 рік, тим самим шляхом, що йшли тоді на Чернівці, румунські війська відходили в напрямку Глибокої, а з Кіцманя в місто входили колони українських частин. Українських військовиків з синіми петлицями, що вказувало їх належність до піхоти, було мало — фронт! В основному йшли зеленопетличники (національна гвардія) і подекуди з чорними петлицями у масках — командос — підрозділи спеціального призначення Служби безпеки України. Румуни, ще недавно люті ненависники всього українського, а тепер — союзнички по Антиккомінтернівському блоку, покидали Чернівці згідно з Берлінським вересневим пактом. Президента України Степана Бандеру і маршала Антонеску за стіл переговорів посадив сам Гітлер. Наш президент погодився на певний компроміс і відмовився від претензій на Південну Буковину з Сучавою, зате румунський диктатор тримався стійко, як справжній римський легіонер, аж поки німецький фірер не вийшов з себе і не висварив Іоана Антонеску, як шкідливого гімназисту, мовляв, що мені з вашої румунської нафти, якщо не матиму на Східному фронті мільйонної української армії, до того ж боєздатної, на відміну від... Тут Адольф Великий виявив великодушність і не назвав кого він мав на увазі.

— А хто підкорив Трансністрію? — в'їдливо запитав Антонеску Гітлера.

— Пане маршале, це вже південь Української держави, — роз'яснював Гітлер. — Що мені з того, що ви нібито взяли Одесу? А якби я не порозумівся з українцями, у нас в тилу з'явилась би їх повстанська армія, яка б відтягнула на себе частину військ.

— Неодмінно, — посміхнувся Степан Бандера.

— Ну і що? — Антонеску з викликом окинув поглядом Гітлера і Бандеру, який сидів за столом навпроти.

— А то, — скипів Гітлер, — що тоді більшовики усіх нас розіб'ють!

— І заберуть у вас не лише Північну Буковину, а й Бесарабію, домнуле, — додав Бандера.

Якось помирились. Румуни погодились віддати не всю Північну Буковину, а лише етнічно українські райони. Це — неподобство, але до часу хай буде так, — мислили українські зверхники. Поки ми союзники, хай...

Хорунжий Левицький від двірця пішов пішки, кортіло придивитися до Чернівців в українській іпостасі. Вивіски на крамницях і кав'ярнях ще подекуди були румунські, але на міській ратуші вже розвівався синьо-жовтий прапор, та й подекуди з'явилися гасла «Свій до свого по своє». Дмитро зайшов в одну кав'ярню з таким гаслом, яке було наспіх написано на шматках картону, і далі кривими буквами: «Веселий заклад у Грицька Федюка. Кава, канапки, гарячі страви й різні напої. Просимо українців і союзників». Цей Грицько, видко, добрий політик, — подумав Дмитро й зайшов до зали. Вона була далеко не порожня як на військовий час. Сиділо всякого різношерстого люду. Два статечні сільські газди в кожухах пили пиво і їли оселедці, в кутку біля них стояли їхні батоги, отже, десь надворі мали бути фіри, на яких вони привезли до міста дрова, сіно чи дерев'яне вугілля, випалене в Карпатах тяжкою працею з ризиком для життя. Було з півдесятка дівуль фаху відомого, було кілька поношених паничів, віку й заняття невизначених, без таких не обходиться жодна кнайпа Європи, за шинквасом три румунські офіцери-артилеристи пили коньяк та каву.

— Гаразд, пане хорунжий! — викинув вгору правицю і підбіг до Левицького корчмар Грицько, якому більше би пасувало зватись вуйко Гриць, бо вже мав якийсь рік, до того був ще й погано поголений і мав «жалобу» на нігтях. Дмитро завважив, що Грицько добре розбирається у знаках розрізнення Українського Війська і по двох срібних ромбах на погонах впізнав у ньому хорунжого.

— Гаразд Гітлер і Степан Бандера! — гаркнув у відповідь Левицький.

— А полковник Мельник не гаразд, пане хорунжий? — задеркуватом спитав корчмар Дмитра.

— Гаразд, чому не гаразд, — Дмитро мав добрий настрій і не хотів вимуштровувати знахабнілого Грицька. Румунські офіцери з цікавістю поглянули на нього.

— Гаразд, пане корчмарю, а ще гараздіше буде кава і порція коньяку, — трохи додаючи командних ноток до голосу, сказав

Кінець безкоштовного
уривку. Щоби читати
далі, придбайте, будь
ласка, повну версію
книги.